

Marija un Marta

Decembris 2013 Nr. 4 (77)

Celties pretī Gaismai

Dieva princese

Mīlestības telpa bērnam

Piedzīvojumos kopā ar Dievu

Solvita ar dzīvesbiedru Andri

Sarunu ar
SKA vadītāju
Solvitu Zīveri
lasiet 6. lpp.

SKA padome sveic Solvitu jubilejā

Solvita Zīvere ievēlēta par vadītāju
SKA kongresā 2013. gada 16. martā

„Marija un Marta” Decembris / 2013

Saturs

4. Ziemsvētku nakts
5. Zelmu Ašmi pieminot
6. Intervija ar SKA vadītāju
Solvitu Zīveri
10. Seminārs Madonā, Ventspilī,
Talsos
14. Pasaules Baptistu
Sieviešu Lūgšanu diena Vīlandē
17. Teraspēles seminārs
18. SKA Logo konkurss
23. Ceļojums uz Portugāli
27. Princese
28. Draudze - Mīlestības telpa
31. Māmiņas vēstule meitai
32. Kā top konfekšu puķes
34. Jaunumi grāmatnīcā
35. Sāls Bībelē un virtuvē
38. Receptes

Reizēm viss ir tik skaudri.
Tik salti. Tik nežēlīgi.

Jūra aizsalusi.
Debesis satumsušas.
Dvēsele nosalusi.

Cilvēki aiziet.
Dzīve šķiet tik netaisna.
Daži teic: Kur ir Dievs?

Nē, Dievs nevēlas,
ka kāds iet bojā.
Dievs vispār negribēja,
ka pasaulē ir bēdas un nāve.
To izvēlējās cilvēks pats.

Dievs sūta signālus.
Viņš ieslēdz signalizāciju.
Viņš brīdina,
bet to neviens neņem vērā.

Dievs zina, ka ar to ir par maz,
Viņš dara vairāk. Dievs sūta savu
paša Dēlu, lai pārspētu nāvi.
Dievs sūta savu Dzīvības gaismu.

Ko izvēlēšies?

Gaisma ir atnākusi.
Tā tevi sen jau gaida.

Jūra atkusīs. Debesis atmirdzēs.
Dvēsele tev jāatver pašam.

Pieņem dzīvību. Ielaid Sauli.
Satiec Jēzu.

Redaktore

Izdevējs:

LBDS (Latvijas Baptistu draudžu savienības)
SKA (Sieviešu kalpošanas apvienība)
E-pasts: tabita.mm@inbox.lv

Redkolēģija:

Solvita Zīvere, Līvija Godiņa, Lidija Saulīte,
Sarmīte Biķe, Tabita Runce (redaktore)
Maketētājs: Raitis Lasmanis
Vāka foto: Inese Dāvidsone

ZIEMSVĒTKU NAKTŠ

Kādēļ gan gaisā kā dīvainas stīgas stūdz?
Vai gaismiņa austu, vai drīz būtu rīts?
Lēni tumsā aiz minūtes minūte rit,
Smagā neziņa asi ik sirdspukstā sit.

No degošām ilgām mans nervu kamols ir vīts –
Vai ausis reiz gaisma, vai nebūs jau rīts?
Atkal vīrs galvas kā tālu kustību jūtu –
Vai vējš tas, vai putns būtu?

Man liekas, melno tumsu kāds vaļā šķir,
Un nācējs – kā Gaisma – man blakus ir!
– Vai pieskarties Tavai gaismai es drīkstu?
Tik ilgi es gaidīju atnākam rītu...

Ak, nepaej garām man tumsā, Debesu vīrs,
Ļauj pavērties Tevī un būšu es tīrs.
Ak, piecel mani, es steigšos Tev līdz,
Tad beidzot, beidzot būs ausis man rīts!

Tabita Laģzdiņa, 1987

Kļūdu labojums:

Iepriekšējā – septembra numurā pieļautas kļūdas fotogrāfiju aprakstos. Pareizi jābūt:

22. lpp. pie vidējā foto – Kopā ar draugu un mazo diakonu **Armandu**.

29. lpp. – **Aija Melberga** un Ērika Birzkopa.

Redakcija ļoti atvainojas Armandam, Reinim, Aijai un Ērikai!

SKA birojs Rīgā

Lāčplēša ielā 37, Rīga, LV-1011

Atvērts trešdienās 10:00 – 17:00

Tel.: 67227195

E-pasts: marta.kalpo@lbds.lv

SKA vadītāja Solvita Zīvere

Mob.: 27757340

E-pasts: solvita_ska@inbox.lv

Lai personīgi tiktos ar SKA vadītāju,
lūdzam iepriekš sazināties!

Ziedojumus

Sieviešu kalpošanas apvienībai
varat pārskaitīt uz bankas kontu:

Latvijas Baptistu draudžu savienība

Banka: A/S SWEDBANK

Reģistrācijas nr.: 90000085765

Konts: LV78HABA0551025781989

Ar norādi:

Sieviešu kalpošanas apvienībai

MĪLĀ ZELMIŅA!

Klusi sarunājos ar Tevi šorīt, bet Tu vairs nedzirdi, ko saku, nelasīsi arī to, ko rakstu par Tevi, un tādēļ nebūs Tava parastā iebilduma: “Ak, ko nu par mani, esmu taču gluži tāds cilvēks kā visi.”

Nē, Zelmiņ, Tu biji īpaša! Dievs Tev bija uzticējies sevišķu dāvanu – maz par sevi domāt, vienmēr rūpēties par citiem. Tādu Viņš Tevi radīja.

Paldies, ka saprati šo Dieva uzticēto pienākumu. Tu jau agri iesāki to pildīt – būdama vecākā meita Baštiku kuplajā ģimenē, auklēji savus jaunākos brāļus un māsas.

Tavi spēka gadi un viss mūžs līdz saulrietam aizvadīts Liepājas Pāvila draudzē, sākumā palīdzot veco un slimo ļaužu aprūpē, bet drīz vien jau pārņemot darba nastu uz saviem pleciem. Tevis sūtītos aprūpētājus, bet īpaši jau Tevi pašu gaidīja visur: pensionātā, slimnīcā, savos dzīvokļšos. Nevarīgie un slimie māsas un brāļi priecājās par Tavu smaidu, glāstu, kopīgu lūgšanu un, protams, par praktisko palīdzību un atnesto gardo cienastiņu. Viss Tavs mūžs aizritējis, domājot un rūpējoties par citiem, tādā veidā kalpojot savam Kungam.

Tāda dzīve nepaliek bez iespaida – sava tuvākā mīlestības gaisotnē izauga Tavas meitas. Visticšākā veidā šo pienākumu no Tavām rokām pārņēma un ar Dieva svētību turpina darīt Gunta.

Pietrūks Tava klusā, gaišā smaida, bet sildīs atmiņas par Tavu mīlestību, labestību un čaklumu.

Tiksimies Mājās! Gaiša, jauna un stipra Tu mūs tur sagaidīsi. Uz redzēšanos!

Lidija Tervite

Esam kopā ar mūsu mīļo Guntu Straumi, no māmiņas un mūsu darba čaklās darbinieces **Zelmas Ašmes** (dzim. Baštika) atvadoties.

Sirsnīgu līdzjutību izsakām visai Zelmiņas plašajai ģimenei!

FOTO: **Zelma Ašme** 5. novembrī, kad sveicām viņu 90 gadu jubilejā. Visas citas jubilejas puķes pēc nedēļas novītušas, bet mūsu dāvētā orhideja aizvadījusi viņu mūžības ceļā ar savu smaržu.

KOPIĢĀ KALPOŠANĀ

Kopš 2013. gada marta par Sieviešu Kalpošanas apvienības (SKA) vadītāju Latvijā tika ievēlēta **Solvita Zivere** no Kuldīgas draudzes. Pirmajos lielajos darbos aizvadīta steidzīgā vasara, nu pienācis laiks mums tuvāk iepazīties!

Solvita, pastāsti par savu bērnību, ģimeni!

Dievs man ļāva piedzimt un augt kristīgā ģimenē PSRS laikā, kad kristietim būt nozīmēja apzināti pieteikties uz problēmām. Esmu piedzīvojusi svētdienas skolas nodarbības aiz slēgtām durvīm un slepenu kristīgo grāmatu rakstīšanu uz rakstāmmašīnas. Jau no mazotnes iemācījos, ka labās lietas, ko darīja mani vecāki un viņu draugi, ir jātur noslēpumā, ka pasaule ir jauka tikai tad, ja citi nezina par mūsu gaitām un darbiem.

Skolas laikā tomēr bieži tiku apsaukta un cietu dažādus pāridarījumus, jo noslēpt to, ka ejam baznīcā un ka mans tēvs ir mācītājs, nebija iespējams, un mēs to arī nedarījām. Jo lielāka es augu, jo vairāk man sāpēja vienaudžu atieksme un skolotāju acīm redzamā vienaldzība pret to. Skola pārvērtās par nepatīkamāko vietu pasaulē.

Kristiešu sabiedrībā jutos droši un man ļoti patika atrasties tur, kur lūdz Dievu un dzied garīgas dziesmas. Mājās dažreiz bija garlaicīgi, jo biju vienīgais bērns ģimenē. Mūsu ģimene nebija ideāla, bet tā bija labākā vide, kur augt, veidoties un iemācīties uzticēties Dievam. Mani vecāki ar savu piemēru iemācīja par visu pateikties Dievam un visu iztāstīt Viņam. Baiļu vai problēmu brīžos es iemācījos lūgt Dievam palīdzību, jo tā darīja mani vecāki.

Kā Tu nāci pie Kristus?

12 gadu vecumā man radās aizvien vairāk jautājumu - Kāpēc es neesmu tāda, kā citi vienaudži? Vai maniem vecākiem ir taisnība par Dieva eksistenci? Ja jā, kāpēc tik daudz inteligentu cilvēku, tai skaitā visi skolotāji, domā savādāk? Kāpēc man jācieš

par to, ka nāku no kristīgas ģimenes? Bībelē teikts, ka Dieva bērnam visas lietas nāk par labu un tā ir svētība ciest Kristus dēļ, bet ko tas dod man, ja Dieva bērns ir mans tētis, nevis es. Un kāpēc es vispār ciešu Kristus dēļ, ja īsti neesmu viņa bērns? Sapratu – man pašai beidzot ir jāizlemj – sekot Kristum vai visiem pateikt, ka baznīcā vairs neiešu, un kļūt tādai kā citi bērni skolā.

Pēc neilga laika Liepājas Ciānas baznīcā bija jauniešu sapulces. Mēs arī tur aizbraucām. Šobrīd vairs neatceros, ko mācītājs runāja, bet atceros aicinājumu iziet priekšā tiem, kas grib nodot savu sirdi Jēzum. Atceros, ka ļoti to vēlējos darīt, bet man bija kauns spraukties citiem garām un iet. Tā palaidu garām divus aicinājumus un uz pēdējo sapulci gāju ar lielā bailēm – ja nu vairs neaicina..., ja nu esmu nokavējusi...

Kad izskanēja aicinājums, biju pirmā, kas gandrīz skriešus gāju priekšā. Man bira asaras pašas no sevis un mācītāja Artūra Šķubura aizlūgšanas laikā no sirds novēlās kā akmens blūķis, kas tur būtu gulējis gadiem ilgi. Visa pasaule bija pārvērtusies un es skaidri zināju – tagad esmu Dieva bērns un viss, kas rakstīts Bībelē, ir priekš manis.

Ko esi mācījusies vai studējusi?

Pamatskolas pēdējā klasē, kad bija jāizvēlas, ko darīt turpmāk, skolotāja man teica: „Ja gribi iet baznīcā, vidusskolā tev nav ko darīt. Augstskolā tevi tik un tā neuzņems.” Tā nu mana pirmā specialitāte bija pavārs – konditors. Kamēr strādāju prakses gadus, laiki mainījās un radās izdevība mācīties LBDS Teoloģiskajā seminārā. Pēc tam 2002. gadā veiksmīgi aizstāvēju bakalaura darbu pedagoģijā un absolvēju Rīgas Pedagoģijas un vadības augstskolu.

Pastāsti par savu “laicīgo” darbu – ko esi strādājusi agrāk vai pašlaik

Esmu strādājusi par pavāru-konditoru, kādu laiku pat metāla furnitūras rūpnīcas galvanikas cehā, bet lielāko daļu savas darba dzīves esmu pavadījusi skolā. Dievs prata skolu no bērniībā visnepatīkamākās vietas pārvērst manas dzīves skaistākajā darba piedzīvojumā. Šobrīd darbojos ģimenes uzņēmumā un dodu iespēju cilvēkiem sevi sakopt, palutināt ar ārstnieciskās kosmētikas palīdzību, kā arī baudīt kādu ekskursiju, izmantojot mūsu firmas autobusus.

Kādās kalpošanās esi piedalījusies agrāk?

Pirms apprecējos, atbalstīju savu tēvu, kurš kalpo mazajā Sakas baptistu draudzē. Vadīju svētdienas skolu, draudzes muzikālo dzīvi, piedalījos visās draudzes aktivitātēs. 1995. gadā Dievs mani uzrunāja un deva izdevību kopā ar zviedru jauniešiem doties misijas ceļojumos uz Baškīriju. Tā bija īpaša pieredze. Laiks, kad piedzīvoju Dieva iejaukšanos un aizsardzību briesmu brīžos, kad īpaši redzēju Viņa lielos darbus sevī un citos cilvēkos. Laiks, kas izmainīja visu manu dzīvi un domāšanu.

Kāda ir Tava ģimene šobrīd?

Kad 2007. gadā Dievs man dāvināja dzīves draugu Andri, man bija sev jāatbild uz jautājumu, vai esmu gatava pieņemt un mīlēt arī 3 lielus bērnus un vīra jaunāko, ļoti īpašo brālīti, kuram visu mūžu būs nepieciešama mūsu palīdzība un rūpes. Tā nu esmu ieguvusi jauku, paplašinātu ģimeni un ļoti brīnišķīgus vīra vecākus balvā. Jauniešiem šobrīd jau ir pašiem savas dzīves un darba vietas, bet mana vīra mammaite ir mūsu spēks un atbalsts. Viņa ir cilvēks, no kura mācīties pazemīgu kalpošanu, uzticību un mīlestību. Mēs esam patiesi svētīti, jo visās lietās varam uzticēties Debesu Tēvam.

Ar dzīvesbiedru pie Ventas

Jau vairākus mēnešus esi SKA vadītāja Latvijā. Vai ir kādas pirmās atziņas, jautājumi vai problēmas, ar ko esi saskārusies šajā laikā?

Esmu sastapies ar dažādiem viedokļiem un stereotipiem par Sieviešu kalpošanas apvienību. Viena no nopietnākajām problēmām, manuprāt, ir uzskats, ka tā domāta draudžu Māsu pulciņu darba koordinēšanai. Protams, arī tas ir svarīgi! Tomēr mūsdienu situācija ir savādāka nekā pirms

daudziem gadiem, kad gandrīz katra draudzes sieviete bija arī māsu pulciņa dalībiece (vismaz daļā draudžu). SKA mērķis ir apvienot visu vecumu baptistu sievietes kopīgai sadraudzībai un Dieva darbam. Mums ir svarīgi sadarboties visdažādākajās sievietēm svarīgās jomās, izprast visu vecumu sieviešu vajadzības un rast iespējas svētīt vienu otru ar Dieva dotajiem talantiem, idejām, pieredzi, savstarpēju sadraudzību un aizlūgšanām. Tikai iepazīstot vienu otru un pieaugot savstarpējā mīlestībā, mēs spēsim veiksmīgāk vienoties, lai tiktu Dieva lietotas mūsu pilsētās, valstī un pasaulē. Ļoti vēlētos pilnveidot mūsu savstarpējo komunikāciju ar visām draudžu sievietēm, lai kopīgi varam izbaudīt sadraudzības un sadarbības svētību.

Šogad nenotika lielā Sieviešu nometne, kā ierasts. Pastāsti, kas notika tā vietā! Kā Tu juties, vadot šo darbu?

Mēs sievietes esam draudžu un arī LBDS daļa. Tādēļ šogad aktīvi iesaistījāties LBDS draudžu dienu organizēšanā Līvānos. Tā bija Dieva dota izdevība kopīgi kalpot mūsu līdzcilvēkiem un likt lietā garīgās bagātības, ko gadiem esam krājušas. SKA nometnes

ir svētīgs laiks mūsu savstarpējai sadraudzībai, pieredzes apmaiņai, jaunām zināšanām – laiks mums pašām. Bet šovasar mēs varējām ziedot visu no Dieva saņemto: savu mīlestību, laiku, naudas līdzekļus, talantus, rokdarbus un daudz ko citu, lai svētītu Līvānu pilsētu un apkārtni. Man bija patiesi liels pagodinājums un prieks piedalīties šajā projektā un sajūst lielās Dieva ģimenes rosību, atbalstu, atsaucību, mīlestību! Būt mazai daļiņai no Debesu Tēva lielā darba vienmēr ir kas īpašs.

Ko Tu kā SKA vadītāja vēlies sacīt mūsu māsām draudzēs?

Mīļās māsas Kristū!

Paldies jums visām par šiem kopā pavadītajiem mēnešiem, par jūsu atsaucību un aizlūgšanām. Paldies visām, kas piedalījās SKA organizētajos pasākumos un dalījās tālāk ar saņemtajām svētībām gan rakstiski, gan mutiski. Dievs mums dod visa veida svētības, lai mēs ar tām dalītos, tādēļ izbaudīsim došanas prieku un brīnišķīgo žēlastību, ka tiekam no jauna piepildītas katru reizi, kad no sirds piedalāmies Dieva piešķirtajās izdevībās.

**Nav nekā jaukāka kā būt atvērtam kanālam,
gatavam Svētā Gara lietošanai par svētību citiem!**

Vai jūs jūtaties, kā daļa no lielās LBDS sieviešu saimes? Ja nē, tad meklējiet kontaktus ar SKA un māsām citās draudzēs! Atrodiet savā draudzē vienu sievieti, kas varētu

uzņemties sieviešu kalpošanas koordinatores lomu un saņemt visu informāciju no SKA un nodot to visām draudzes sievietēm. Es būšu priecīga par katru saņemto e-pastu, par katru rakstiņu žurnālam Marija un Marta, par jūsu ieteikumiem un idejām, lai mūsu darbs būtu svētīgs!
CMCM

„Ļoti daudzi sēž solā un palaiž garām bagātas Dieva svētības. Jo Dievs svētī tad, kad mēs pieceļamies, uzdrošināmies un iesaistāmies piedzīvojumā kopā ar Dievu.”

*(Solvita Zīvere SKA padomes sēdē
31.08.2013.)*

PALĪDZĒT AUGT

Septembrī Latvijā bija iespēja piedalīties divu dienu semināros par attiecību veidošanu jeb mentoringu. Semināri notika trīs dažādās vietās – Madonā, Ventspilī un Talsos.

Dženeta, Virdžīnija, Solvīta Zīvere,
Ilze Avotiņa pie Madonas baznīcas

MADONĀ

Ilze Avotiņa,
Madonas draudze

Baudot skaisto, saulaino piektdienu pēcpusdienu 13. septembri un sestdienu 14. septembri – laiku, kad rudens sāk iekrāsot savu krāšņumu, tikāmies reģionālajā seminārā Madonas pusē nometņu centrā „Ērgļa spārni”. Divas dienas lekciju kursus par mentoringu vadīja brīnišķīgas lektores no ASV – Virdžīnija (Virginy) un Dženeta (Janet).

Ieguvām daudz vērtīgu atziņu par attiecībām:

- kā veidot attiecības,
- kā uzturēt labas attiecības,
- kā caur attiecībām dalīties ar Dieva Vārdu.

Attiecību veidošanā visdārgākais ir laiks, kvalitatīvi pavadīts laiks ar otru cilvēku. Mani īpaši uzrunāja tēma „Biblisks konfliktu risināšana”. Mūsu ikdienā sastopamies ar dažādām situācijām, kur pārprotam vai neizprotam savu tuvāko vai nu ģimenē, vai ārpus tās, un rodas dažādas neizprotamas problēmas, gan sīkas, gan lielākas. Šajās lekcijās pētījām, kas ir

Atslābinies, māsiņ!

konflikts, soļus konflikta risināšanā un stratēģiju veidošanu, kā Dievs savā Vārdā Bībelē mūs māca. Svarīgi ir vienam ar otru izrunāties, mācīties izteikt savas jūtas.

Katrai no mums svarīgi justies:

- drošībā,
- ar pašcieņu,
- nozīmīgai.

Interesanta tēma bija „Bībeles stāstu stāstīšana”. Lai izveidotu labu Bībeles stāstu, un lai stāsts ieinteresētu klausītāju, nepieciešami vairāki soļi. Iepriekš jāuzdod sev jautājumi, ko klausītājs varētu uzdod katram stāstam. Ikvienam ir arī kāds savs stāsts, ko pastāstīt. Stāstiet citiem savu stāstu!

Nobeigumā Virdžīnija parādīja „Bībeles stāstu audumu”, ko viņa izmantoja kā palīg līdzekli Bībeles notikumu izzināšanai, kad viņa bija Ķīnā. Arī Madonas draudzei viešņas uzdāvināja šādu audumu. Paldies! Paldies visām māsām, kurām bija iespēja būt kopā un iegūt daudz vērtīgu atziņu.

VENTSPILĪ

Laura Lapiņa, Ventspils draudze

Arī mums bija šī lieliskā iespēja klātienē klausīties lektores no ASV, Dženetu un Virdžīniju. Laikā, kad lietainās rudens dienas nomainīja siltās, 16. un 17. septembrī pulcējamies Ventspils baptistu draudzes telpās. Bijām priecīgas, ka aicinājumam atsaucās jaunas sievietes arī no kaimiņu un Liepājas Pāvila draudzes.

Šajās divās pēcpusdienās bijām pārsteigtas, cik Dievs mūs ļoti mīl, un cik esam Viņam svarīgas un derīgas. Starp liecībām,

lekcijām un uzdevumiem varējām mācīties kalpot viena otrai, mazgājot rokas. Tad iesmaržinājām tās ar smaržīgu eļļu un kopīgi lūdzām Dievu. Tas bija labs iedrošinājums mums ikvienai būt līdzās tiem, kam tas nepieciešams.

Klausoties Bībeles piemēros par sievietēm, kuras klausīja Dievam un paklausīja vecākām sievietēm, atklājām patiesības par attiecībām, kādas ir starp mums.

Dženeta runāja par pagrieziena punktiem mūsu dzīvēs.

Priecājos, ka arī man bija iespēja piedzīvot šādu pagrieziena punktu savā dzīvē.

TALSOS

Aija Maķevica, Talsu draudze

*„Tāpat vecākās sievas lai izturas, kā svētām pieklājas, nenododas Jaunām valodām, ne pārmērīgai vīna dzeršanai, lai māca labu, pamāca jaunākās milēt vīrus un bērnus”
(Titam 2:3-4)*

Divu dienu garumā 18. un 19. septembrī varējām būt lekcijās Talsos kopā ar māsām Dženetu un Virdžīniju no ASV, kā arī ar MA vadītāju Solvitu Zīveri. Lai arī tās bija darba dienas, tomēr piedalījās māsas gan no mūsu draudzes, gan no citām Talsu kristīgām draudzēm. Dziedājām slavēšanas dziesmas, ko vadīja māsa Arta no Vasarsvētku draudzes.

Māsa Dženeta iepazīstināja mūs ar savu dzīvi, kā Dievs viņu ir vadījis. Lekcijās mēs mācījāmies, kas ir mentorings un mentors. Kā mēs varam būt labas draudzenes citām sievietēm, kā veidot attiecības vienai ar otru. Par pamatu šai lekcijai bija Vēstules Titam 2. nodaļa.

Satiekoties ar citām sievietēm,
mūsu mērķis caur attiecībām ir atklāt:
Jēzus Kristus mīlestību un cerību.

Caur attiecībām mēs parādām draudzību, uzmanību. Mentorings darbojas, ja esam paraugs citām sievietēm, arī jaunām kristietēm. Kad palīdzam sasniegt mērķi, esam iekļūstīgas, mīlošas un laipnas, gan mājās ar vīru un bērniem, gan tur, kur atrodamies. Ieskatījāmies Bībeles sieviešu dzīvesstāstos: Marijas un Elizabetes attiecībās, kas viņām bija kopīgs un kas atšķirīgs. Arī Rutes un Naomijas dzīvē.

Vēl mēs mācījāmies, kā parādīt mīlestību. Mīlestībai ir piecas valodas:

- vārdiskais apliecinājums,
- kopā pavadītais laiks,
- dāvanas,
- mīlestības darbiņi,
- pieskārieni.

Vai šos dievišķās mīlestības veidus mēs lietojam savā ikdienā, ģimenē, ar bērniem, ar vīru?

Otrās dienas rītā viešņas tikās atsevišķi ar mūsu draudzes māsām. Dženeta iepazīstināja ar savu kalpošanu, mēs varējām domāt, kāda ir mūsu kalpošana. Ļoti daudz kas ir kopīgs Dieva darbā. Lai Dievs svētī ikviena kalpošanu!

Kopā veidojām kartiņu, lai to pasniegtu vismīļākajam cilvēkam. Izdoma bija visdažādākā – no puķītes līdz sirsniņai.

Pēcpusdienā mācījāties par Bībeles stāstu veidošanu darbībā. Te mēs ieskatījāties Bībelē *Apustuļu darbos* 9: 36 - 43. Kad visu iemīļotā labdare Tabita nomira, Pēteris Kristus spēkā viņu dziedināja. Pēc tam daudzi ciema iedzīvotāji sāka ticēt Dievam.

Bībeles stāsts ir liecība, ar ko mēs varam radīt pagrieziena punktu – aizejot no vecās dzīves, tā vietā atdodot savu dzīvi Dievam.

Stāstu stāstīšanas ieguvumi: dalāmiem pieredzē; uzzinām kaut ko par citiem. Piemērs ir arī Jēzus stāsts par pazudušo dēlu (*Lūk. 15: 11-32*).

Tā pagāja divas dienas. Daudzas māsas ir ļoti pateicīgas par šo tikšanos, iespēju klausīties par Dieva mīlestību, dzirdēto pārdomājot, lietot to ikdienas dzīvē. Viešņas mums uzdāvināja Bībeles stāstu audeklu ar attēlotiem Bībeles svarīgākiem notikumiem - no pasaules radišanas līdz Kristus augšāmcelšanai.

Bija kafija, tēja un dažādi gardumi, kas mūs sasildīja pēc lekcijām, lai mēs nesaltu.

Paldies Dievam par šo brīnišķīgo iespēju!

MOM

Skatiet krāsainos foto 19. lpp.

Virdžīnija demonstrē audeklu ar Bībeles stāstiem

Tēja sasilda

SEZELEM - MĪLESTĪBA

Daina no Piltenes

9. novembrī Vīlandes baptistu dievnāmā Rīgā notika Pasaules Sieviešu Lūgšanu dienas konference ar tēmu - MĪLESTĪBA.

Agrs sestdienas rīts novembrī. Pēc garā brauciena gribējās ieelpot svaigu gaisu, tāpēc stundiņu pirms konferences izmantojām pastaigai. Rīga mūs sagaidīja ar kontrastiem. Skaistais, ar rūpību celtais dievnams Vīlandes ielā, kuru redzēju pirmoreiz. Blakus – brūkošs grausts tukšām logu ailēm. Gandrīz katrā ielā gozējās grezni celti, veclaicīgi nami, atguvuši savu otro jaunību. Turpat – savā nodabā

Vīlandes dievnāmā Rīgā

šiverējoša žurka... Restorāns „Vincents” ar cenrādi uz ielas. Viena ēdiena porcija tādā vērtē, ar kuru mūspusē saprātīga namamāte savu ģimeni pabarotu veselu nedēļu...

Vīlandes draudzes dievnama iekšpusi raksturotu ar vienu vārdu: mājīgums. Šo iespaidu pastiprināja arī mīļās, sen neredzētās Rīgas māsas: Indra, Lidija un Sarmīte – čaklās skudriņas, kuras rosīgi darbojās jau no agra rīta. Laicīgi balsis dziesmā iemēģināja arī jauni puisi. Manu uzmanību piesaistīja viens no viņiem, kā vēlāk izrādījās – ansambļa vadītājs Klāvs. Varēja redzēt, ka puisis dziesmā ieliek visu savu sirdi, visu pestīšanas prieku.

Konferenci iesāka māsa Līvija ar apustuļa Pāvila vārdiem: „*Tā nu paliek ticība, cerība, mīlestība, šīs trīs; bet lielākā no tām ir mīlestība*” (1.Kor.13:13).

Dienas iesākums bija mūzikas un labu dziesmu pieskandināts. No Klāva uzrunas sirdi iekrita doma, ka nenokārtotas lietas mūsos krājas kā miskastē. Bet mīlestība nevar mājot miskastē! Izkratīsim kā Dieva bērni savas sirds „miskastes”. „*Launums lai tevi neuzvar, bet pats uzvari ļaunu ar labu!*” (Rom.12:21).

Pēc dziesmotā ievada mūs sveicināja sieviešu kalpošanas vadītāja Solvita Zīvere, atgādinot vecveco patiesību, ka Dievs lieto kā jaunākus, tā vecākus, kā māsas, tā brāļus.

Esot svešā vietā, gribas zināt ko vairāk, šorai arī par Vīlandes draudzi. Brīdinot mūs, ka rīt (svētdien) plkst.11.00 ir dievkalpojums, un tad gan mums būs jābeidz, Vīlandes draudzes mācītājs Ģirts Ašnevičs atgādināja: vislabāk ir tur, kur ļaujām sevi mīlēt un kur mēs mīlam. Mīli savu draudzi, mīli cilvēkus, kas ir jūsu draudzē un Dievu, kuram jūs kalpojat, un tad arī jūs jutīsieties vislabāk. Vīlandes draudzes dievnamu cēluši vācu baptisti 1887. gadā. Pašreizējā draudze dibināta pēc dievnama atgūšanas pirms 19 gadiem.

Tad varējām ieklausīties mūsu ausīm svešādā valodā, jo teikt sveiciena vārdu Līvija aicināja konferences tālāko un galveno viešņu – Eiropas Baptistu Sieviešu Savienības vadītāju, ungārieti Aniko Ujvari. Viņas dzimtās valodas skaņas varējām baudīt, pateicoties māsai Lienei Jūrmalei, kura tulkoja latviski „pa tiešo” no ungāru valodas. Būdamā mācītāja sieva, Aniko savu sirdi ielikusi darbā ar jauniešiem un tīņiem, ilgu laiku mūsu darbu uzskatot par tādu, kas domāts gados vecākām. Dievs esot atvēris acis redzēt, ka sievietēm ir ļoti plašs darbalauks. Vadītājas būtība ir tajā, lai ziņas par māsām, viņu vajadzībām vienā reģionā nonāktu pie citām, lai mēs visā pasaulē varam lūgt cita par citu un sadarboties. Jau 65 gadus baptistu sievietes sanāk kopā, lai lūgtu. Būtu interesanti kādreiz saskatīt tās atbildes, ko Dievs atbildējis uz mūsu lūgšanām. Daliel līdzī pārejām māsām par jūsu atbildētām lūgšanām! „*Jēzus sacīja viņiem: ES ESMU dzīvības maize. Kas pie Manis nāk, tam nesalks, kas man tic, tam neslāps nemūžam*” (Jāņa 6:35). Maizi katrā pasaules vietā gatavojam citādāk, bet tās uzdevums ir pabarot mūs. Lai miesā ienāktu spēks, tā jāēd un jādalās tālāk.

Konferences tēma ir mīlestība. Kāpēc par to tik daudz tiek runāts? Bija dabiski, ka vecāki mani mīl, draudzē arī valdīja mīlestība, vecvecāki mīl, vecāku draugi mani mīlēja. Ko tas nozīmē – mīlestība? Mīlēšu Dievu no visas sirds. Kļūšu par tādu sievieti, kas nes augļus. Iemācīšos mīlēt savus tuvākos kā sevi pašu. Mīlestība ir rīcība, kas vērsta uz citu cilvēku un tās motivācija ir mūsu attiecības ar Jēzu Kristu. Ņemiet savās sirdīs līdzī šo mīlestību un mieru! – novēlēja Aniko.

Aniko stāstījums bija interesants, bet tādēļ, ka tulkots, tas bija kā mazi puzzles gabaliņi, kas jāsaliek kopā. Grūti pārstāstāms. Bet tagad vienmēr zināšu, kā ungāru valodā skan vārds mīlestība: SEZELEM! Ieklausoties svešādajās valodas skaņās, šis vārdiņš skanēja tik bieži, ka bija skaidri izšķirams.

Reizēm ir tā - ja pusdienas nav man ierastajā laikā, vēders par to atgādina. Šoreiz bija tik interesanti, ka pat vēderam piemirsās! Līvijai pieminot pusdienas, jutos pārsteigta – tik ātri jau? Rīgas māsas bija centušās no sirds. Bija garšīgi un pietika laika arī padraudzēties. Mazliet skumdināja manas māsiņas asaras, kuras vēl nekādi nespēja aizskatīt Bēdu. Paldies par sirds siltumu tām, kuras uzklausa, dalījās līdzīgā pieredzē un aizlūdza. Mīļās, Jūs zināt, kuras tās esat. Tas dod tik daudz.

„Lūgšanas spēks, brīnišķīgs spēks, dzīvības devējs spēks”- tā skan dziesma. Bijām sadalītas grupiņās, lai lūgtu par sievietu vajadzībām kādā tālā kontinentā. Kā jūs domājat, ko man nozīmē Ziemeļamerika? Pilnīgu, apaļu neko. Bet mūsu grupiņas

vadītājas Sarmītes vārdi to apaļumu izmainīja. Viņa teica, ka māsas tur, tālajā Ziemeļamerikā ir tādas pašas, kā mēs. Ar līdzīgām vajadzībām, sirdssāpēm, likstām un pārējo. Un šī doma, kaut arī nebūt ne vienīgā Sarmītes teiktā, lūgšanu par tālajām māsām padarīja man tik personisku. Vēlāk kopā ar Inesi lūdzām arī par Karību reģiona kristiešu vajadzībām.

Vēl lūdzot, izdzirdējām pazīstamas dziesmas skaņas, kuras aicināja uz konferences noslēguma daļu. Dzirdējām vairākas dzīvas liecības par Debesu Tēva uzklausītām un atbildētām lūgšanām.

Līvija stāstīja par nakti, kad pāri Eiropai un Zviedrijai oktobra beigās brāzās vētra. Tajā naktī uz prāmja Tallink atradies viņas dēls ar ģimeni. Pat grūti aptvert mātes izjūtas tādā brīdī, tās ir lūgšanas, lūgšanas, lūgšanas... un pēcāk atziņa, ka Dievs dzird, ka bēdu ielejā Viņš ir tikpat reāls.

Gunta savu stāstījumu iesāka ar domu: „*Kas pienes upurim pateicību, tas Mani tur godā*” (Ps.50:23). Bībele stāsta par 10 spītālīgajiem, kuriem topot dziedinātiem, ar pateicību atpakaļ griezās tikai viens. Es ļoti gribu būt vismaz tas viens, apliecināja Guntiņa. Stāsts bija par jaunu slimību, kura viņu piemeklējusi pirms pāris gadiem. Un par dziļu mieru, ko devis Dievs. Par lūgšanu, lai ķīmija atrod tikai slīktās šūnas, lai pārējam ķermenim netraucē. Par brīnumu, jo nebaidoties citiem teikt par savu slimību, piedzīvojusi, ka draugi (kā *Lūkas 5:18*) arī viņu nesuši pie Jēzus. Un ārsta atziņa pēc pāris gadiem, ka vesels cilvēks var tikai vēlēties tik labas aknas.

Laura Lapiņa liecināja, ka savulaik viņas apziņā māsu darbs saistījies ar vecu tanšu darbošanos, bet nonākot Māsu apvienībā, sapratusi, ka tā tas nav. Dievs katram paredzējis kaut ko, ar ko varam būt noderīgas. Visu nesot Dieva priekšā lūgšanā, Dievs arī paplašinājis kalpošanu. Un specifiskā atziņa, kas sakņojas Lauras vārda un uzvārda salikumā: laurlapa – garšviela; gribētos būt kā garšvielai dzīvē.

Mudīte no Ogres stāstīja par Dieva svētītu darbu ar ielu bērniem un pusaudžiem. No interesantā stāstījuma man „aizķērās” viena pavisam vienkārša doma: „Mana mašīna ir mans ofiss, mans lūgšanu kambaris...” Cik vienkārši, vai ne? Un apliecinājums – ja Dievs nemaina, es neko nevaru mainīt.

Ļoti savdabīga bija Lienes liecība ar pamatdomu: rakstiet savus dzīves plānus ar zīmuli, bet dzēšgumiju atstājiet Dievam.

Un kas būtu konference bez kopbildes? Tā, kopā tuvu sanākušas, lūdzām un aizlūdzām, fotografējāmies un dziedājām. Tas rada brīnišķīgu kopības un vienotības sajūtu, kuru gribas paņemt līdzī un paturēt pēc iespējas ilgāk. Ak, jā, vai es vispār minēju, ka konferences nosaukums bija – **MĪLESTĪBA – SEZELEM?**

Skatiet krāsainos foto žurnāla vidus atvērumā! M M M

1. līmeņa apmācības seminārs Teraspēlē (The Theraplay®)

Aicināts ikviens, kura darbs ir saistīts ar bērniem un ģimenēm - psihologi, sociālie darbinieki vai psihoterapeiti, kuri vēlas savā darbā izmantot Teraspēli un apgūt Maršakas interakciju metodi.

Semināru vadīs sertificēta Theraplay® terapeite un supervizore,

Ģimenes psihoterapeite **Mērija Ringa** no ASV

(Mary Ring MAMFC, LPC-S, LMFT-S, RPT/S)

Pēc semināra tiks izsniegts Teraspēles institūta Čikāgā apliecinājums par kursa beigšanu un iegūtiem kredītpunktiem. Pēc 1. līmeņa apmācības semināra beigšanas dalībniekam ir tiesības savā darbā izmantot Teraspēles elementus. Pēc pabeigtas 2. līmeņa apmācības un uzsāktas supervizētas prakses iespējams iegūt Teraspēles terapeita sertifikātu. Sīkāka informācija www.theraplay.org

Seminārā tiks nodrošināts tulkojums latviešu valodā.

Seminārs notiks:

no 11. līdz 14. martam

no plkst. 9.00 - 17.00

Rīgā, Mārupes ielā 16, 3. stāvā

Pieteikšanās:

Inese Drēska mob.tel.29432750, vai pa e-pastu inesedreska@yahoo.com

Kristīne Maže mob.tel.22828943

LBDS Sieviešu kalpošanas apvienības
L O G O Z Ī M E S **konkurss**

Konkursa organizētājs

1. Sieviešu kalpošanas apvienība (turpmāk – SKA) organizē atvērtu konkursu savas logo zīmes izveidošanai.

Konkursa mērķis

2. Izvēlēties SKA vizuāli vienojošo simbolu – grafisku logo zīmi, kas būtu izmantojama gan poligrāfiskos izdevumos, gan pasākumu vizuālā noformējumā.

Konkursa uzdevums

3. Logo zīmei jāatspoguļo sieviešu kalpošanas ideja un SKA moto „Mīliet cits citu”.

4. Logo zīme jāizstrādā uz A4 izmēra lapas.

5. Zīmei jābūt izstrādātai melnbaltā variantā, papildus vēlama arī tās pašas zīmes krāsaina versija (ne vairāk kā trīs krāsas).

Konkursa darbu iesniegšana

6. Konkursa darbi jāiesniedz līdz 2014. gada 31. janvārim SKA birojā vai jāiesūta pa pastu (Lāčplēša iela 37, Rīga, LV 1011) vai e-pastu: marta.kalpo@lbds.lv

7. Iesniegtajam darbam klāt jāpievieno aizpildīta pieteikuma anketa ar vārdu, uzvārdu, pasta un/vai e-adresi, telefonu, kā arī logo zīmes idejas īsu aprakstu vai pamatojumu.

Konkursa dalībnieki

8. Konkursā var piedalīties ikviena persona vai personu grupa, dalībnieku skaits, vecums vai dzimums nav ierobežots.

9. Konkursa dalībnieks var iesniegt vairākus konkursa darbus.

10. Konkursa dalībnieks ir atbildīgs par to, ka viņa iesniegtā logo zīme ir viņa oriģināla ideja un ka tās izstrādē nav izmantots svešs autordarbs.

Konkursa darbu vērtēšana un apbalvošana

11. Iesniegtos konkursa darbus izskata un vērtē SKA padome.

12. Komisija lēmumu paziņo konkursa uzvarētājam personīgi, publicē SKA žurnālā „Marija un Marta” un interneta vietnē www.lbds.lv

13. Konkursa uzvarētājam SKA dāvina žurnāla „Marija un Marta” abonementu visam 2014. gadam.

14. Iesniegtie konkursa darbi pāriet SKA īpašumā un netiek izsniegti atpakaļ.

Semināri par mentoringu

rakstu lasiet
10. lpp.

Madonā

Madonā

Iekš to Ventspil

Pasaules Baptistu sieviešu Lūgšanu diena

2013. gada 9. novembrī

EBWU prezidente Aniko Ujvari

Ansamblis Klāva vadībā

Laura Lapina

Liene Jūrmale

Aicinājums pusdienās

Mudīte Mardoka un pirmā MM redaktore Lidija Tervīte

Es
Aleluja
Es Jēzu Jēzum
Aleluja
Man dzīve Jēzusa
Aleluja
Es gaidu Jēzu
Aleluja
Gods elava Jēzum
Aleluja

Kopīgā lūgšanā

Lūgšanu diena 9.11.2013

Obidos pilsētiņas iela Portugālē

Vilandrī pils dārzā Francijā

Ponta da Piedade klintis Portugāles dienvidos

OTRĀ VASARA

Rasa Šterna, Golgātas draudze

Šis gads tāds īpašs sanācis – nezinu, kā lai labāk teic: ar vienu ļoooti garu vai – divām vasarām! 20. septembra vakara tumsīnā pie Golgātas baznīcas ceļotāju bariņš priecīgi iekārtojās busā, kas 17 dienas būs mūsu mājas un tajā mītošās 42 dvēseles – mūsu ceļojuma draudze, draugi un ģimene. Draudzes mācītājs atlaiž mūs ceļā ar lūgšanu un, palicējiem ardievas mājuši, iekārtojamies iespējami ērti naktij busā. Ardieu Eiropas ziemeļgala rudens elpa! Mūsu ceļš vedīs pa diagonāli dienvidrietumu virzienā pāri visai Eiropai, jo gribam redzēt, šķiet, no Latvijas vistālāk esošo Eiropas valsti Portugāli, kas iekārtojusies Pireneju pussalas pašā dienvidrietumu stūrī.

Busa dzīve – tā ir iepriekš neparedzama ķīmija, kuras procesu gaitā visi iepazīstas, sarod un arvien pārliecinošāk skan valodas, smieklī, katrs atrod sev kādu nodarbi: ēst, gulēt, adīt, tamborēt, lasīt, runāties, lūkoties pa logu. Neizpaliek arī kopīga dziedāšana, kāda filma, rīta svētbrīži un izglītojoši vai izklaidējoši stāsti caur mikrofonu. Mūsu grupā ir veseli trīs “vikāri” – Ilmārs Hiršs, Aivars Šķuburs un Dainis Pandars. Pie šī termina tikām pagāšgad, kad kāds grupas jauniešs tā iedēvēja grupā esošo mācītāju, bet tas visiem “pielipa” tik ļoti, ka gada laikā nebija nekur zudis.

Nākamajā vakarā pietiekami savlaicīgi bijām Prāgā, lai būtu dažas stundas naksnīgajā vecpilsētā, kas vērienīgi izvietojusies abos Vltavas krastos. Uzkalnā pie Prezidenta pils un varenās Vita katedrāles mūs drebina vējš, bet otrā krastā siltāk un visur tūristu pilns. Kā nu ne, jo Prāga ir skaista gan dienā, gan naktī.

Tālāk mūsu ceļš ved caur Vāciju. Patīkamu pārmaiņu nes 2 stundu īsā iegriešanās Rotenburgā pie Tauberas. Pilsētiņa ievērojama ar tajā lieliski saglabājušos autentisko viduslaiku apbūvi, tai skaitā - veco pilsētas mūri. Ir svētdienas priekšpusdiena, baznīcās noris dievkalpojumi, visur rāms miers un mēs vienkārši klīstam pa senatnīgajām ieliņām. Noejam arī pa mūri, no cita leņķa vērojot dakstiņu jumtus, torņus un ieliņu rāmumu lejā. Vēlā pēcpusdienā šķērsojam Francijas robežu un apmetamies viesnīcā lielceļa malā nakts melnumu pārļaut horizontāli, lai rītā agri dotos tālāk.

Nākamā dienā baudām Vilandrī pils dārza neparasto jaukumu. Tas ir viens no pasaules TOP dārziem un tiek jau gadsimtiem ilgi kopts, saglabājot tā autentisko iekārtojumu. Vissaistošākais šķiet sektors, kurā garšaugi un dārzeni ir tā sēti un dēstīti, lai pirms apēšanas tiktu arī acīm prieks par kompozīciju krāsās un formā. Arī puķu bez gala, viņogulāju ēna, pa kādai terasei, no kurām priecāties par senā dārza kopskatu.

Nakšņojam Baionā, pie Spānijas robežas. Pirms gulēt iešanas ļaujāmies gājienam uz vecpilsētu, ja reiz 23. septembra vakarā ir 24 grādi silts! Šur tur āra restorānos ļaudis bauda rāmu maltīti, bet mēs bez liekas drūzmas apskatām iespaidīgo katedrāli un īpatno arhitektūru, kādu līdz šim nav gadījies redzēt; ne īsti “franciska”, nedz

Motas cietoksnis Spānijā

“spāniska”. Nu jā, esam franču basku zemes galvaspilsētā. Šī tauta ir lepna, karstasinīga, un saglabājusi savu seno valodu un kultūru.

Rīta krēslā turpinām ceļu un tie, kas nomodā, var vērot varenās kalnu muguras, jo šķērsojam Pirenejus. Kalnus nomaina diezgan vienmuļa aina - stundām ilgi viss dzeltenīgi brūns,

nokaltis vai nopļauts plašums. Esam Spānijā. Tā kā šai zemē ar' derētu kaut ko redzēt, stājamies aplūkot Motas cietoksnī. Apžēliņ, kāāadi mūri!! Ne jau pirmo cietoksnī dzīvē redzu, bet šis atstāj ļoti savdabīgu iespaidu: gaišo ķieģeļu mūris neparasti augsts, arī ēkas, un kā vienam viduslaiku cietoksnim pieklājas, kārtīgs grāvis apkārt. Bet mums virs galvas karsta, spoža saule.

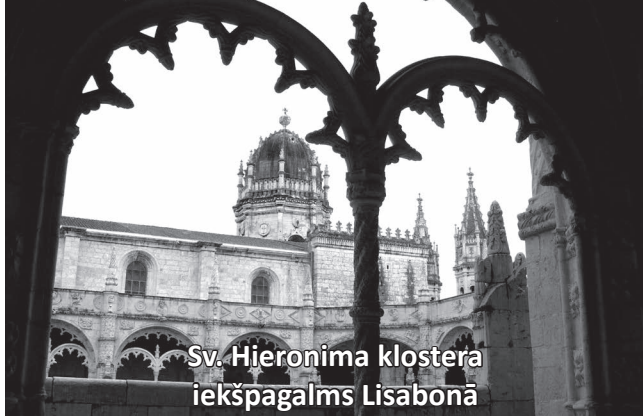
Pievakarē sasniedzam Portugāli. Aina pamazām nomainās: akmeņi, gara zāle, koki - pamatā priedes un eikalipti, krūmi. Redz degušas mežu platības. Maz apdzīvotu vietu, un joprojām nemana apstrādātus laukus. Ar saules rietu esam kempingā pie Nazares - pilsētiņas okeāna krastā. Mūsu mājiņas un pats kempings – siltā klimata augu valsts bagātīgi apzaļumots. Visapkārt alvejas puduri, “līdakas astes”, jukas, palmeto, agaves, hortenzijas, un pāri visam kā jumts – priedes. Šie namiņi būs mūsu veselu nedēļu!

Nākamajā rītā dodamies uz galvaspilsētu Lisabonu. Te no senās apbūves pāris objekti vien saglabājušies; pārējo savulaik nolīdzinājusi liela zemestrīce. Kā pirmo apskatām Belem torni. Mazliet tālāk upes krastā stalti stāv portugāļu jūrasbraucējiem, pasaules atklājējiem veltīts monuments, bet pāri ielai – Sv. Hieronīma klosteris. Nezinu, kāpēc, bet man vienmēr ļoti saistošs licies viss, kas dienvidos aug, un tā arī šeit – nenopriecāties par apstādījumiem! Taču bija vērts maksāt par biļeti, lai ietīktu arī iekštelpās redzēt marmora mežģiņu greznumu, izteiksmīgo, vērienīgo katedrāli. Ceļojuma laikā vairākkārt iegriezāties kādā klosterī vai katedrālē un allaž pārsteidza to vēriens, marmora apdares skaistums un smalkums, galerijas, iekšpagalmi, celles, dārzi, kapelas...

Tad pārcēlamies uz pilsētas centru. Orientēties tur viegli: no centrālā laukuma, ap kuru izvietojušās valdības ēkas, izejot caur Triumfa arku, nokļūst dzīvelīgā gājēju ielā, kas tālāk pāraug ielā ar dzīvu satiksmi. Plašo, šejieni tik tipisko tumši un gaiši pelēku flīzīšu rakstā bruģēto trotuāru ieskauj lielas platānas, priecējot ar savu zaļo ēnu un lāsaino stumbru neuzkrītošo skaistumu. Izmetām arī loku sānis, lai, likumojot pa mazām ieliņām, uztīktu pakalnā, kura galā dižojas Jura cietoksnis. Nereti māju fasādes apdarinātas krāsainām flīzēm. Arī interjerā šai zemē bieži izmanto krāsainu flīžu apdari. Kad kopiespaids par pilsētu gūts, nolēmām uzkāpt pakalnā otrpus avēnijai. Bija vērts pūlēties, jo augšā mūs sagaidīja balva - iespēja vērot jau naksnīgo pilsētu,

klausoties fadu mūziku
pirmklasīgā izpildījumā.

Nākamā diena – pilnīgā savvaļā!
Uz okeānu, protams! Tās krāsas,
tas neaptveramais spēks un
skaistums! Daudzi no mums
pirmoreiz sastop ko stiprāku par
jūru un līdz ar to ne vienam
vien gadās tikt pie slapjām
drēbēm, un dažs dabū tādu

Sv. Hieronīma klostera
iekšpagalms Lisabonā

okeāna pļauku, ka gar zemi krīt, jo te darīšana ar vilņiem, kas skrien tālāk un spēcīgāk,
kā mums ierasts. Bet tas nemazina prieku! Stundām dzīvojamies pa pludmali, dodo-
ties līdz klintij, kuras galā turas Nazares bāka un pret klints pakāji ar neaptveramu
spēku plīst varenie vilņi. Peldēties atklātā okeānā praktiski nav iespējams, jāpagaida
līdz kādam līcītim citudien, kur ļauties ūdenim tuvāk.

Uzkāpjot klints virsotnē, nokļūstam nelielā vecpilsētā, bet pludmalē otrpus klintij
izvietojusies pārējā pilsēta. Krastā izvilktā neredzēti liela koka zvejas laiva; šeit ir vīri,
kas dodas zvejā pēc senču metodēm. Ir augļu laiks, mielojamies uz nebēdu ar īstām
vīnogām, mango, melonēm utt.. Garšo pavisam citādāk, daudz labāk!

Pēc 2 dienām dodamies uz Bom Jesus de Monte, kas ir skaists kāpņu ansamblis ar
Kristus krusta ceļa stacijām, un aizved līdz baznīcai kalna galā. Bet man vairāk pie sirds
gāja Portu apmeklējums, kurā sabijām visu pārējo dienu. Kā ierasts, daudz namu ar
flīžu apdari, balkoniņiem, daudzviet žūstoša veļa, šur un tur pa kādam graustam. Upei
piegulošais seno namu kvartāls priecē ar savu krāsainību, bet pilsētas raksturīgākais
vaibsts – Eifeļa projektētais tilts pār upi, kas, tāpat kā slavenais tornis Parīzē, ir varen
dzelzains tilts! Zemākajā līmenī pār to brauc auto, bet pa augšu pāri tiek tramvajs un
gājēji. Vējš vien svelpj gar ausīm, tomēr bilde, kas paveras šķērsojot to, atsver visu!

Svētdienā dodamies uz katoļiem tik nozīmīgo svētvietu Fatimu. Kādam notiku-
mam par godu uzcelta liela bazilika, pie tās milzīgs laukums, kurā svētkos pulcējas
svētceļnieku tūkstoši. Arī šodien ļaudis te piedalās misē; kādu brīdi sēžu uz kāpnītēm
laukuma malā un vēroju, ķeru to sajūtu, kāda te ir šodien. Tad, pa ceļam iegriezušies
milzīgajā Convento de Cristo klosterī un tvēruši ko no tā vēriena dodamies apskatīt
tipisku senu Portugāles mazpilsētiņu Obidos. Raksturīgais tajā ir balti namiņi šaurās
ielīnās un koši krūmi, ziedi, palmas, viss sulīgi zaļš, krāsains.

Nākamā diena bij' riktīgs ezītis miglā – Sintras namu un piļu kontūras tādas
"pūkainas". Miglaina bilde mūs sagaidīja mūs ierodoties Roka ragā, kas ir tālākais
Eiropas kontinenta rietumu punkts. Okeānu varēja tikai dzirdēt kaut kur lejā baltā
nekurienē. Tie, kas drosmīgi devās pa kāpnēm no klints lejā, pēcāk ziņoja, ka okeānu
redzējuši gan! Vakarā mājās aizstaigājām līdz mūsu pludmalei vērot, kā diena dziest –
un te tas notiek strauji!

Portugāles dienvidos, iepretī Āfrikai, daudz korķozolu stādījumu. Ceļā apstājami, lai tuvplānā apskatītu, pataustītu korķozolus. Izrādās, ka korķa izstrādājumus darina no ozola mizas, kuru ik pēc 10 gadiem drīkst nolobīt atkal. Tā nu viņi tur aug, “pliki”.

Vincenta rags - brīnišķīgs klintsrags, no kura paveras iespaidīgs skats uz piekrasti. No turienes bez steigas ejam pārgājienā gar piekrastes klintīm un līčīšiem, līdz nonākam mazā, dabiskā smilšu pludmalē klints ielokā. Brīnišķīgi kontrastē zeltainās klintis ar košajām debesīm, tirkīzilzaļo ūdens krāsu un zaļganbaltajām viļņu putām. Nāk paisums, un vairākkārt jāpārceļas tuvāk klintīm. Kā punktus uz “i” šai klints & ūdens dienai ir laiks pie Ponta da Piedade klintīm. Krāsainas, formās izteismīgas un daudzveidīgas tās izkārtušās krastā un ūdenī. Atliek vien staigāt un priecāties, priecāties... cik Dieva pasaule ir neizsakāmi skaista!

Tā kā savlaicīgi atgriežamies mājās, steidzamies uz šejienes pludmali. Ūdens atrodas krietni lejāk, jo arī šeit ir neliels liedags, kas sastāv no klints sienas ieskautiem līčīšiem cits citam līdzās. Riet saule, un bēgums pavēris iespēju sausām drēbēm nokļūt no viena līčīša nākamajā, vērojot krāsu un ēnu spēles viļņos, klintīs, debesīs... Tik mierīgs, silts un kluss visapkārt!

Nākamais rīts –
3. oktobris, debesīs
spilgta saule, 26 grādi
silts. Pludmalē bez
mums vēl tikai daži,
jo tūrisma sezona jau
beigusies. Pilnā mērā
baudām viļņu spēcīgo
pļauku masāžu, neaiz-
mirstot pieskatīt acis
un arī muti par daudz
neturēt vaļā sajūsmā,
jo ūdens ir ļoti sājš.

Okeāna bangas pie Nazares Portugālē

Vakarā no klints veramies saulrietā un kopīgi pateicamies Dievam par brīnišķīgo ceļojumu un visu, kas baudīts. Mazliet skumji no vasariņas šķirties zinot, ka Latvijā jau pirmie mīnusi bijuši.

Jo tuvāk mājām, jo zeltaināks visapkārt, jo biezākas drēbes mugurā. Paldies Dievam, ka Latvija mūs sagaidīja ar rudens zelta kulmināciju un atvasaras siltumiņu. Un prieks atkal redzēt mīļos, dalīties piedzīvotajā un... sapņot par jaunu došanos ceļā! Nākamgad, ja būs vēlēts! *OMM*

Skatiet arī krāsainos foto 22. lpp.!

PRINCESE

Meitenes bieži sapņo par princešu kleitām, par to, kā būtu, ja viņas būtu princeses, par savu brīnišķīgo princi, bet cik brīnišķīga ir atziņa, ka esi Dieva bērns, ka esi Debesu valstības mantinieks...

Anna devās mājās no skolas, rokās turēdama tikko nopirkto jauno žurnālu „Princeses”. Tā vāku rotāja attēls ar princesi Salātlapiņu – meitenes mīļāko filmu varoni. Meitene steidzās mājās, lai ātrāk varētu izlasīt jaunus notikumus karaļu un princešu valstībā.

„Cik skaisti būtu dzīvot laikā, kad pasaulē valdīja vareni valdnieki. Tādi kā Salātlapiņas tētis,” domāja meitene. „Tad arī es gribētu būt princese. Žēl, ka Latvijā nav ne karaļu, ne princešu.”

Sāka snigt. Lielas, baltas pārslas kā pieneņu pūkas virpuļoja caur koku zariem. Dažas sniegpārslas uzkritušas uz meitenes cimdiem, vizēja lampu gaismā. Meitene apstājās, lai tās aplūkotu.

„Cik Dievs ir brīnišķīgs! Viņš ir radījis tik skaistas pārslas!” Anna priecājās. Pārslas turpināja izrotāt meitenes matus, mēteli un kokus. Koku zari pārklājās ar baltu, pūkainu sniega kārtu. Tas Annai atgādināja par Jēzu, kurš visu netīro un melno cilvēka sirdī pārvērš par baltu un spožu. Meitene ticēja Jēzum. Viņa atcerējās vārdus no Bībeles, kurus bija izlasījusi šorīt:

„JŪS JAU VISI TICĒDAMI UZ JĒZU KRISTU ESAT DIEVA BĒRNI.”

„Es ticu Jēzum, es esmu Dieva bērns!” atkārtoja meitene.

Pēkšņi Anna apstājās un iekliedzās: „Es taču esmu DIEVA BĒRNS! Dievs valda pār šo pasauli. Viņš ir visstiprākais, visgudrākais, visbagātākais. Viņam pieder viss. Un es esmu Viņa bērns. Visvarenākā Valdnieka bērns.”

„Tas nozīmē, ka es esmu arī princese. Īsta princese, ĪSTA PRINCESE!” meitenes sirds daudzījās no prieka.

Meitene skrēja, cik ātri vien spēja uz mājām pie savām māsām, un jau sētā sauca: „Dana un Kate, jūs esat princeses, īstas princeses. Ja jūs ticat Jēzum, jūs esat princeses!!”

Pie mājas durvīm Anna apstājās un vēlreiz palūkojās uz sniegpārslu pilnajām debesīm. „Paldies Tev Jēzu, ka esmu Dieva bērns, ka esmu princese. Paldies Tev, Dievs, ka esi man brīnišķīgs tētis.”

Tici Jēzum! Un arī tu kļūsi par Dieva – Visvarenākā Valdnieka – bērnu! *AMM*

MĪLESTĪBAS TELPA

Inta Ašņevica, Rīgas Vīlandes draudzes Bērnu kalpošanas vadītāja

**Inta Ašņevica (no labās)
svētdiensskolu seminārā Rāmavā**

Draudze kā Mīlestības telpa trīs vissvarīgākajos dzīves posmos - grūtniecības laikā, dzemdību un pēcdzemdību periodā.

Ko nozīmē radīt Mīlestības telpu?

Tā ir vide, kas tiek veidota kopīgā mīlestībā. Tā ir mājvieta, kur katra lieta, jūsu roku veidota, apčubināta, katra puķe, koks jūs sargā un dalās mīlestībā. Te jūs jūtaties labi drošībā, mierā un harmonijā. Šeit valda tikai Mīlestība. To sajūt ikviens, viesojoties pie jums, arī bērns. Tā ir vieta, kur bērns augs, attīstīsies, pilnveidosies un vēlēties vienmēr šai vietā atgriezties.

„Kad esat iestādījuši savu dārzu, jūs to aplaistāt, ravējat, rūpējaties par to. Jūs nevarat padarīt sēklas darbu, audzējot stādu. Bet jums jādara savs darbs, lai sagādātu sēklai vidi un resursus, no kuriem tā var iegūt to, kas tai vajadzīgs” (Džons Asarafs).

„Pirms es Tevi radīju mātes miesās, es Tevi pazinu, un pirms Tu piedzimi no mātes miesām, es Tevi svētīju un Tevi izredzēju par pravieti tautām”(Jer.1:5).

Māte ir bērna pirmā mājvieta uz zemes, tāpēc visu, ar ko viņa saskaras, domā un izjūt, jūt arī viņas bērniņš zem viņas sirds. Viņš iepazīst smalkākās skaņas, vizuālos tēlus, garšas un smaržas māmiņas ķermeņa iekšienē. Bērns kā sūklītis uztver to, aug kopā ar to un veidojas par personību. Tā ir īpaša – prāta un sirds saite, kas mammu vieno ar bērnu. Un mammas ziņā ir izvēlēties informāciju, saturu, dzīvesveidu, pārdzīvojumus, ko viņa nodos caur savu ķermeni savam gaidāmajam bērniņam.

Bērns mātes miesās spēj uztvert un uzkrāt informāciju. Nevienā no saviem attīstības posmiem cilvēks neattīstās tik strauji kā pirmsdzemdību periodā - sākot no vienas šūnas, 9 mēnešu laikā pārvēršas unikālā būtnē, kurai piemīt pārsteidzošas spējas un neremdināma vēlme pēc zināšanām. Viņa pieredzes bagātināšana pirms piedzimšanas pozitīvi iedarbojas uz mazuļa attīstību, ķermeņa un dvēseles labsajūtu, psihes un intelekta attīstību nākotnē.

Māte ir starpnieks starp ārpasauli un bērnu. Cilvēks, kas veidojas mātes dzemdē, neuztver pasauli tieši. Tomēr nepārtraukti uztver sajūtas, domas un jūtas, kas atspoguļo mātes ārpasauli. Šie pirmie datu ieraksti kaut kādā veidā iekrāso jauno personību šūnu līmenī, organiskajā atmiņā un topošajā psihē.

Draudzē pirms dzimšanas

Māmiņa pirmo reizi atnākusi uz dievkalpojumu, glabājot savu mazo brīnumiņu zem sirds. Viņa ar mīlestību pieņem sevī notikušās pārmaiņas, un pateicas Dievam par iespēju būt mātei.

Bet varbūt tā ir meitene, kura tikai nesen sasniegusi 13 gadu vecumu. Samulsusi, nomākta, nedroša. Viņa ir grūtniecības trešajā trimestrī, un pēc dažām nedēļām viņas bērniņam jānāk pasaulē. Visa pasaule nosodošiem skatieniem raugās uz viņu, vismaz viņai tā liekas... Vecāki ir noraidījuši viņas vēlmi laist pasaulē bērniņu, vienaudži novērsušies... Šī meitene ir atnākusi uz manas draudzes Mīlestības šūpuli.

Vai arī sievietē, kura nav īsti pārliecināta par to, kas ir bērniņa tēvs. Sieviete, kura bērniībā ir cietusi no vardarbības – dusmīga, izmisusi, nelaimīga par savu grūtniecību. Viņa nav gatava tam, ka bērniņš nāks pasaulē, viņai nav nekas, lai nodrošinātu viņam kaut cik labu dzīvi... Jā, viņa zina, ka pilsētā, no kuras viņa nāk, viņu sauc dažādos sliktos vārdos. Taču šodien viņa ir baznīcā - draudzes Mīlestības telpā.

Kā mēs šīs māmiņas - grūtnieces varam uzņemt draudzes Mīlestības telpā?

Stāsti ir dažādi, bet viņām patiesībā ir vajadzīgs tik maz:

- drošības sajūta;
- justies mīļetai;
- cilvēki, kuri viņai būs blakus gan priekos, gan bēdās;
- piederības sajūta.

Šajā situācijā mums ir tā iespēja būt kopā ne tikai ar mammu, bet arī ar viņas bērniņu:

klusēt, vērot un sekot viņu vajadzībām.

„Jo Tu radīji manas īkstis, Tu mani veidoji un piešķīri man ķermeni manas mātes miesās” (Ps.139:13).

Piedzimšanas brīdī draudze nevar būt blakus jaunajai māmiņai. Taču ir vēl kas svarīgāks par klātbūtni - tās ir lūgšanas. Mēs Vīlandes draudzē nesam izveidojām grupiņu māmiņām, kuras gaida bērnīņus. Mums ir noruna, ka tad, kad viņas brauks uz slimnīcu, viņas dos mums ziņu. Un mēs lūgsim visu šo laiku, kad bērnīņš nāks pasaulē. Man ir atnākušas brīnišķīgas īsziņas, bet viena no skaistākajām ir šāda: "Skolotāj, mēs braucam uz slimnīcu. Lūdziet, lai tas Sargenģelis, kurš visu laiku sargā Jūs, tagad uz kādu laiku pieslēdzas arī mūsu ģimenītei." Daudzas no šīm ģimenēm nav personīgās attiecībās ar Dievu, bet šīs māmiņas saprot, ka svarīgākais, kas viņas var pavadīt šajā ceļā, ir lūgšanas.

Pēcdzemdību periodā

Netraucējiet māmiņu sešas nedēļas pēc dzemdībām, šis ir klusais laiks jaunajai ģimenītei savā starpā. Taču vērojiet no malas, sekojiet ģimenes vajadzībām un palīdziet, kad nepieciešams!

Piemēri, ko dāvanā varētu vēlēties mamma, vecāki pēcdzemdību periodā:

- Pirmajā un otrajā nedēļā palīdzēt ar visiem mājas darbiem, izņemot bērnīņa kopšanu, barošanu. Palīdzēt mātei apkopt pašai sevi.
- 1 vai 2 reizes nedēļā sagatavot un atnest siltu ēdienu.
- Par jaunās ģimenes naudu un pēc sagatavota saraksta doties uz veikalu iepirkties.
- Uz kādu konkrētu datumu nākt izmazgāt veļu, sakārtot māju, noslaucīt putekļus.
- Iziet pastaigāties ārā ar vecākajiem bērniem, atvest vai aizvest uz bērnudārzu.
- Varētu arī iziet ārā pastaigāties ar ratiņiem, pie nosacījuma, ja mamma atpūšas, vingro vai saņem masāžu, nevis berž māju un taisa ēst. Tad jāmainās lomām – mamma iet ārā ar ratiņiem, bet jūs, piemēram, uztaisāt vakariņas. Pastaiga svaigā gaisā mammai ir atpūta, kuras laikā uzlabojas asinsrite un vairojas pieniņš un vakars ir daudz mierīgāks.

Kad jaunā māmiņa pirmo reizi pēc dzemdībām ir baznīcā, viņa ir priecīga, ka atkal var būt draudzes Mīlestības telpā. Visu šo laiku viņai šī vieta ir pietrūkusi. Samīļosim māmiņu, bet ļausim bērnīņam klusi čucēt un izbaudīt draudzes Mīlestības telpas burvību. Netraucēsīm viņu. Klusumā viņš atcerēsies, ka kādreiz jau ir dzirdējis šīs brīnišķīgās mūzikas skaņas, izjutis šo lielo drošības sajūtu, kuru var izjust tikai šajā vietā... Un ja arī mazais kādā brīdī vēlēties ar skaļu kliedzienu atgādināt, ka tuvojas ēšanas laiks, tad pasmaidīsim un pateiksimies Dievam par to, ka šis bērnīņš ir izvēlējis tieši mūsu draudzes Mīlestības šūpulī. Jo acimredzot šeit viņam būs vislabāk.

No mazās sēkliņas ir izaudzis skaists, brīnišķīgs stādiņš. Māmiņas un mūsu kopts, apčubināts – draudzes Mīlestības šūpulī. *ChCh*

MĀMIŅAS VĒSTULE MEITAI

“Manu dārgo meitiņ, dienā, kad manīsi mani novecojam, lūdzu, esi pacietīga ar mani. Mēģini saprast, kam es eju cauri.

Ja sarunās tūkstoškārt atkārtojos, nepārtrauc mani, sakot: “Tu jau to teici pirms mirkļa”... Vienkārši klausies, lūdzu. Mēģini atcerēties laikus, kad biji maza un vēlējies, lai to pašu stāstu lasu Tev ik vakaru, līdz Tu iemigi.

Kad vakaros esmu piekususi, lai mazgātos, nedusmo un nekaunini mani. Atceries, kā agrāk skrēju Tev pakaļ un pierunāju bieži dušoties, pierādot, ka tas ir nepieciešams.

Kad nu situācija nonāk līdz jaunajām tehnoloģijām, tad dod man laiku mācīties un neskaties uz mani šādi... Atceries, mīļā, es pacietīgi mācīju Tevi gatavot ēst, ģērbties, sukāt matus un daudzās dzīves situācijas ikdienišķi risināt... Kad kļūstu vecīga, lūdzu, esi pacietīga un pāri visam, saproti mani un to, kam eju cauri.

Ja sarunas laikā pēkšņi zaudēju “pavedienu”, tad pacieties, līdz atceros un varu turpināt. Ja nu tomēr nevaru atsākt sarunu, tad nedusmo, nenervozē un neatgrūdi mani. Vienkārši zini, ka būtiskākais man ir - būt ar Tevi.

Un kad nu manas vecās kājas nekustēsies vairs tik žigli, tad sniedz man savu roku un iesim kopsolī, gluži kā reiz, kad biji maza un veici savus pirmos soļus.

Kad nu nāk šis laiks, tad neskumsti... vienkārši, esi ar mani un saproti mani, līdz sasniedzu finišu mīlestībā.

Pateicos par kopīgo laiku kā dāvanu un prieku, ko līdzdalām.

Es Tevi mīlu... manu mīlo meitiņ.”

MEM

*Pārpublicēts no
Priekules baptistu draudzes avīzes.*

DIEVA INSTRUMENTI – ČAKLĀS ROKAS

Līga Cvetkova, Valmieras draudze

Savu draudzi atradu pēc studijām, kad no steidzīgās un pārlietu lielās Rīgas pārcēlos uz Vidzemes centru - Valmieru. Bērniņu un skolas gadus pavadīju Mazsalacā, kur sāku iepazīt Kristu, un kur bija mana pirmā draudze. Esmu no tiem kristiešiem, kas "ieauga" draudzē jau no svētdienasskolas - šeit noteikti jāvelta draudzīgs iedrošinājums visiem, kas uzticīgi kalpo bērniem - tas darbs ir ļoti vērtīgs. Svētdienasskola bija pamats visām manām vērtībām, kas noturēja arī visādos izaicinošos dzīves posmos, kad no Jēzus esmu bijusi arī ļoti tālu. Šobrīd esmu ar visu sirdi savā mīļajā Valmieras draudzē, kurā esmu atradusi savu vietu starp brāļiem un māsām, savas kalpošanas, iespēju augt un būt kopā ar Kristu.

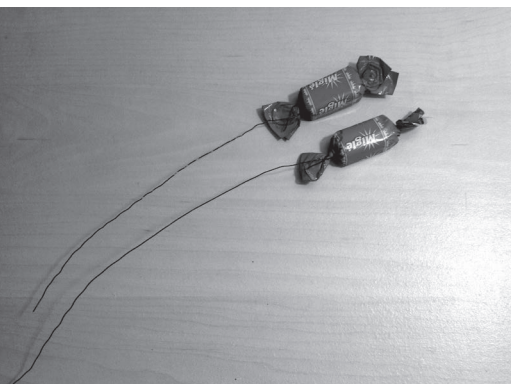
Konfekšpuķes

Apmēram gadu es kalpoju, veidojot konfekšu pušķus mazajiem jubilāriem. Mūsu draudzē bija tradīcija sveikt dzimšanas dienās tikai draudzes locekļus, un, kad šo pienākumu uzticēja man, radās ideja, ka būtu ļoti jauki sveikt arī svētdienaskolniekus, jo viņi ir svarīga daļa no mūsu draudzes ģimenes. Puķes bērniem noteikti tik ļoti neiepriecinātu kā „končas”, un tā nonācu līdz konfekšu pušķiem vai puķēm (vēlāk arī pieaugušie atzinās, ka viņiem arī patiktos labāk saņemt konfekšu pušķi puķu vietā). Atradu veikalā grāmatiņu par konfekšu pušķiem (Inga Riekstiņa „Konfekšu pušķi”), iegādājos nepieciešamos materiālus un ķēros klāt. Šobrīd piedāvāju vienkāršotu versiju, līdz kurai nonācu gatavošanas procesā. Šādu vienkāršu un ļoti skaistu pašgatavotu dāvaniņu varēs uztaisīt ikviens. (Gribu vēl piebilst, ka šobrīd konfekšu pušķu kalpošanu jau veic cita māsa draudzē, un viņas konfekšu pušķi patiešām ir īsts mākslas darbs, kas rada daudz prieka).

Lai izveidotu konfekšu pušķi, vajadzēs: apmēram 15 konfektes, stingru stiepli, floristikas kreppapīru 2 krāsās (staiņīgais, biežais kreppapīrs), pāris piknika kociņus un zaļu teiplenti (līmlente, kas stiepjas un kļūst lipīga, nopērkama floristikas materiālu veikalos).

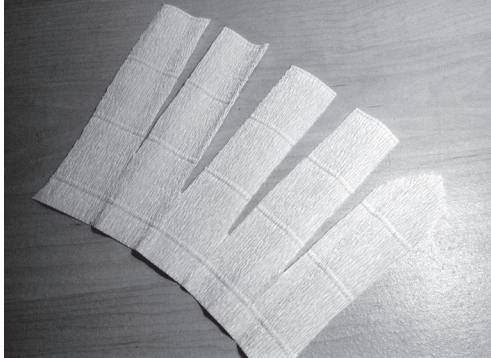
Sākam ar to, ka katra konfekte jāaptin ar stieplīti, kuras garumu es izvēlos aptuveni 25 cm garumā, jo tik garš būs manas puķes kātiņš. Es aptinu 2 reizes, nofiksējot stieples galu.

Izmantojot to pašu stiepli, konfektes sasien kopā pušķī. Vieglāk ir no sākuma sasiet 3 konfektes un tad tīt klāt pārējās pa 2 vai 3.

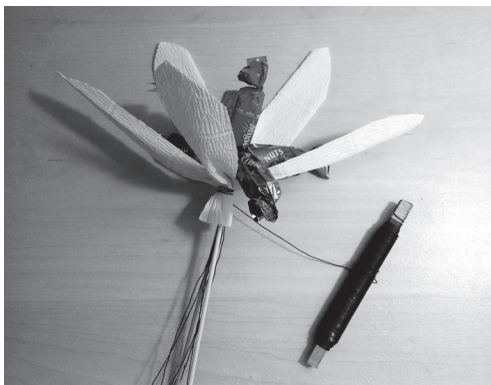

Iespraud konfekšu pušķa apakšā 2 vai 3 piknika kociņus, lai kātiņš ir stingrāks.

Izgriez no kreppapīra 2 taisnstūrveida gabalus (aptuveni 20 x 15 cm) un iegriez, veidojot lapiņas. Katras lapiņas galu nogriez trīsstūrveida formā, lai pēc tam sanāk ziedlapiņas. (šeit svarīgi ievērot kreppapīra virzienu, lai tas staipās horizontāli).

Ar to pašu stiepli aptin abus kreppapīra gabalus vienu pēc otra ap konfekšu pušķi.

Izveido lapiņu formu, izstiepjot kreppapīru ar pirkstiem.

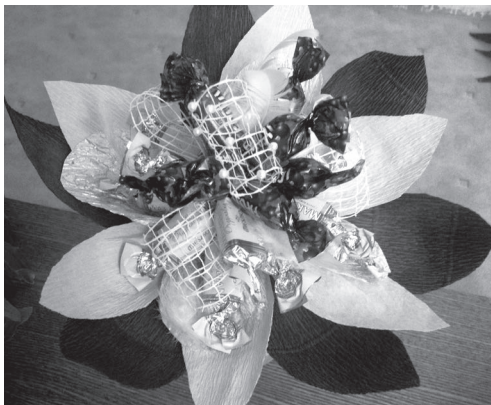
Aptin kātiņu ar teiplenti.

Noslēgumā var izmantot iztēli un pieejamos resursus (pērlītes, sizāli, dekoratīvas lentītes, lapiņas utt.), izdekorējot konfekšu pušķi, izmantojot karstās līmes pistoli. Ziemassvētku konfekšu pušķos var izmantot svētku krāsas, spīdumiņus, dekorīņus, zvaigznītes. Var improvizēt, veidojot dažām konfektēm apkārt atsevišķu kreppapīra puķīti vai arī izmantot citu pamatni, kur saspraust konfektes.

Iespējas izdomai ir plašas.

Lai jums sanāk skaisti un radoši! *elvi*

JAUNUMI GRĀMATNĪCĀ

Nu nāk dāvanu laiks. Iegriezieties pie „Amnis”! Ja nevarat tikt uz veikalu Rīgā, Lāčplēša ielā 37, pasūtiet dāvanas Ziemassvētkiem mūsu interneta veikalā www.amnis.lv

Šis rudens mums bijis ražīgs. Līdz ar paplašināto sortimentu, mēs esam izdevuši vairākas grāmatas un jaunus Ziemassvētku kartītes.

Liene Svoka ir sarakstījusi apjomīgu iespaidu grāmatu par savu misijas laiku pie latviešu baptisātiem Bolīvijā. Grāmatas **“Es un Dievs Bolīvijas džungļos”** atklāšana notika 1. novembrī, labi papildītā Semināra draudzes zālē (skatiet foto uz žurnāla aizmugurējā vāka).

„Amnis” radītajai grāmatai tipogrāfija “Livonija Print” ir devusi

kvalitatīvu izpildījumu. Jaunās autore valoda un izteiksmes veids, tāpat kā aprakstītie notikumi, ir aizraujoši un neparasti, līdz ar to grāmata izdevusies ļoti pievilcīga un interesanta. Lai grāmatai svētīgs ceļš pie lasītājiem un jaunajai rakstniecei stimulē tālākajām idejām!

“Vecāku lūgšanu spēks”, autore Stormija Omaršana, ir iedvesmojošs un praktisks palīgs ikvienam, kam rūp viņa bērnu dzīve. Šī grāmata vienmēr būs īstajā laikā un palīdzēs lūgt arī tad, kad nav spēka nekam vairāk, kā vien nopūtai. Iesakām līdz ar šo grāmatu lietot arī otru - **“Vecāku lūgšanu spēks. Lūgšanu un pārdomu ceļvedis”**. Tā 30 nodarbībās, personīgi vai grupās, palīdzēs rast praktiskus risinājumus aktuāliem jautājumiem.

Un vēl, iespēja un atbalsts **kapelāniem** - apgāds „Amnis” sadarbībā ar Brāļu draudžu apvienību Vācijā bez maksas piedāvā **„Lozungi – 2014, Dieva Vārds katrai dienai”**. Mēs ceram, ka tā Dieva Vārds ik dienu aizsniegs tos, kas ir slimnīcās, armijā, flotē un cietumos.

Izturību, ticības un kalpošanas prieku vēlot –
Edgars Godiņš
www.amnis.lv

DERĪGAIS SĀLS

Lidija Saulīte, biologe, Mateja draudze

Bez sāls nav iedomājama mūsu ikdienas ēdienkarte un tomēr derētu paraudzīties uz sāls lietošanu uzmanīgāk. Sāls tiek saukts par balto zeltu, jo cilvēka dzīve bez tā nav iespējama. Bet bieži dzirdams arī pretējs apgalvojums, ka sāls ir baltā nāve. Cik patiesības ir katrā no šiem teicieniem?

Sāls – nātrija hlorīds - ir organismam nepieciešams, jo regulē sāls un ūdens līdzsvaru organismā, piedalās sālskābes veidošanā kuņģa sulā, regulē ķermeņa temperatūru un kalpo kā garšviela, lai uzlabotu ēdiena garšu. Medicīniskais fizioloģiskais šķīdums, kas sastāv no sāls un destilēta ūdens, spēj noteiktos daudzumos pat aizstāt asinis. Cilvēka organismā ir apmēram 300 g sāls, kas pakāpeniski izlietojas, tāpēc tā krājumi ir jāatjauno. Katru dienu būtu jāuzņem 10 – 15 g sāls, bet tas nenozīmē, ka tas būtu jāapēd no sālstrauciņa. Sāls līdzīgi citām minerālvielām atrodas arī augos – kartupeļos, ābolos, arī pienā un gaļā. Dabiskajos produktos minerālvielu kālija un nātrija attiecība ir par labu kālijam, kas nevis aiztur ūdeni organismā, bet palīdz to izvadīt un tad neveidojas tūskas, nepaaugstinās asinsspiediens. Protams, ēdot maizi un lietojot rūpnieciski pārstrādātu pārtiku, uzņemtā sāls daudzumu nav iespējams kontrolēt.

Sāls - šis vērtīgais dabas minerāls agrāk bija strīdu, valsts konfliktu, pat karu cēlonis, jo kuram bija sāls, tam piederēja liela bagātība un vara. Ar sāli maksāja par precēm, zemēm un pat vergiem.

Bībelē sāls tiek pieminēts vairāk kā 30 reižu. No Vecās Derības katrs atceramies Lata sievu, kas nepaklausības dēļ pārvērtās sāls stabā. Bībelē vairākās vietās atrodam norādes uz sāls pielietošanu. Sāls ticis lietots higiēnai – jaundzimušo nobēršanai, „*lai tu būtu šķīsta*”(Ec.16:4.). Daudzajās upurēšanās arī nevarēja iztikt bez sāls.

„Taisi no tiem kvēpināmās zāles, pēc zāļu maisītāja parauga tīru un svētītu ar mazliet sāls” (2.M.30:35).

„Visi ēdamie upuri tev ar sāli jāšāla, un lai nekad netrūkst pie tava ēdamā upura tava Dieva derības sāls; nesot savus upurus, tev tos būs upurēt ar sāli” (3.M.2:12).

Ar savu tautu Dievs slēdz īpašu derību, tas ir Dieva apsolījums Izraēla tautai: „*tāda lai ir tava tiesa mūžīgi. Šī ir mūžīgā sāls derība Tā Kunga priekšā tiklab tev, kā arī taviem pēcnācējiem kopā ar tevi*” (4.M.18:19).

Dievs, atklājot sevi cilvēkiem, nemainās - runājot par citu derību, kas arī ir uz mūžīgiem laikiem:

„Tavs vārds, Kungs, stāv nelokāmi debesīs uz mūžīgiem laikiem” (Ps.119.89).

„Uz mūžīgiem pamatiem lai būtu celta Mana žēlastības derība” (Ps.89:2-3).

Jēzus savā kalna svētrunas noslēgumā norāda uz kādu svarīgu noteikumu, kas mums būtu jāņem vērā:

„Jūs esat zemes sāls, bet, ja sāls nederīga, ar ko tad sāļis?

Tā neder vairs nekam, kā vien ārā izmetama un ļaudīm saminama” (Mat.5:13).

Par sliktu sāli lasām arī Lūk.14:33-34:

„Sāls gan ir laba lieta. Bet, kad pat sāls maitājas, ar ko to atkal varēs uzlabot?”

Sālim jābūt klāt, un no ikdienas pieredzes zinām, ka tā iztrūkums var sabojāt gan produktu, gan - runājot garīgās kategorijās - arī sabiedrību. Sāls ir laba lieta, kas pat nelielā daudzumā dod labu efektu. Kristietim ar savu klātbūtni jebkurā vietā ir jābūt apkārtējiem jūtamam, jāuzlabo apkārtējā pasaule, viņš nedrīkst pielāgoties, izšķīst, bojāties, jo tad būs nederīgs un nespēs vairs pasargāt citus no bojāšanās.

Kristietim ar savu klātbūtni jebkurā vietā ir jābūt apkārtējiem jūtamam, viņš nedrīkst pielāgoties, izšķīst, bojāties.

Sāls, ko lietojam uzturā, ir ķīmiska viela, kas sastāv no 97% nātrija hlorīda, 3% joda un mitrumu absorbējošām vielām, piemēram, viena no tām ir alumīnija hidroksīds, ko uz iepakojuma drīkst nenorādīt. Tas savukārt nosēžas cilvēka smadzenēs un ir potenciāls Alcheimera slimības izraisītājs. Bez tam - sāls, pirms tā nonāk veikalu plauktos, tiek attīrīta, karsēta pie 6500 C un tādējādi tās struktūra tiek pilnīgi izmainīta. Sālim arī pievieno vielas, kas to balina, veido kristālisku struktūru, tāpat dažādas pretsalīpes vielas. Rafinētā sāls, ko lietojam uzturā, satur tikai 2-3 ķīmiskos elementus. Dabīgais jūras sāls bez nātrija hlorīda satur vēl 84 (!) organismam nepieciešamos ķīmiskos elementus – minerālus, piemēram, kalciju, magniju, kāliju. Diemžēl lielākā daļa veikalos nopērkamā jūras sāls arī ir karsēta un attīrīta. Te nu iemesls, kāpēc standarta sāls tiek pielīdzināts baltajai nāvei, jo nosēžas audos, arī asinsvados, sašaurinot tos, tā rodas paaugstināts asinsspiediens, ateroskleroze, sirds pārslodze, var rasties infarkts un citas sirds asinsvadu slimības. Tāpat palielināta sāls daudzuma (vairāk par 10 g diennaktī) uzņemšana veicina tūsku veidošanos, izraisa nieru bojājumus, nierakmeņus un netieši saistīta ar aptaukošanos, jo ēdot sāļu, bieži slāpes remdējam ar saldinātiem dzērieniem. Mirstība no kuņģa vēža saistīta ar pārmērīgu sāls uzņemšanu. Arī hroniska *Helicobacter pylori* infekcija saistīta ar palielinātu sāls uzņemšanu.

Kā rīkoties? Vispirms – censties samazināt sāls patēriņu līdz 5 g dienā, ēdienu gatavojot tikai mājās un daudz izmantot dažādas garšvielas, neaizmirstot par dārzeņiem, lietot mazāk pusfabrikātus (pelmeņus, zivju pirkstiņus, buljona kubiņus, gatavas mērces), desas, žāvējumus, čipšus, sālītos riekstus, jo nav iespējams noteikt sāls daudzumu šajos produktos. Veikalos var pameklēt Hanzas maiznīcas cepto bezsāls maizi, jo lielākajai daļai maizes izstrādājumu ir pievienots samērā liels sāls daudzums, kas palīdz to uzturēt mīkstu un tā arī nesapel. Protams, īslaicīga sāls

daudzuma ierobežošana rezultātus nedos. Tas būs ilgstošs darbs, vismaz sešus mēnešus, kad varēsim novērot asinsspiediena normalizēšanos. Uzņemta sāls daudzuma ierobežošana ļoti svarīga ir gados vecākiem cilvēkiem, kuriem asinsspiediena normalizēšana ir īpaši aktuāla. Pakāpeniski samazinot sāls patēriņu, to būs vieglāk izdarīt, nekā momentā atsakoties no sāls lietošanas ikdienā. Vajadzētu mēģināt izgaršot tās garšas, ko sniedz nesālītie produkti. Vienlaicīgi ar sāls daudzuma samazināšanu, atlikušo var aizvietot ar labāku - neattīrītu jūras sāli, ko var atrast ekoveikaliņos. Īsts jūras sāls ir balts, pelēcīgs vai dzeltenīgs, tas izskatās mitrs.

Tomēr sālim ir arī daudzas ārstnieciskas īpašības:

- Ja sāli izšķīdina olīveļļā, iegūst pretapdeguma līdzekli – neveidojas čūlas.
- Ļoti koncentrēts sāls šķīdums var apturēt caureju.
- Ja iekodusi bite vai irsis, jāpieliek sāls – ūdens putriņa.
- Aptaukošanās gadījumā izmanto augstas koncentrācijas (10 kg uz 200 l) sāls vannas; pie locītavu, mugurkaula saslimšanām - vidējas koncentrācijas sāls vannas; bet vājas (2 kg uz 200 l) vannas der pie asinsvadu saslimšanām.

Sāli ļoti daudz pielieto arī sadzīvē:

- Emaljētus traukus var lieliski iztīrīt ar sāli.
- Tumšas sudraba karotes var notīrīt ar sāli.
- Jaucot miltus, ūdenī vispirms ieber nedaudz sāls, tad neveidosies kunkuļi.
- Lai slapja malka ātrāk aizdegotos, jāuzkaisa saujiņa sāls, nevis jālej benzīns.

Mēģināsim gudri sadzīvot ar šo tik pretrunīgi vērtēto produktu, un kā kristieši nekad neaizmirsīsim, uz ko Jēzus mūs aicinājis: „*Jūsu runa lai aizvien ir tīkama, ar sāli sāļīta, lai jūs zinātu, kā ikvienam atbildēt*” (Kol.4:6) *OMOM*

Ja es sažuvis, sakaltis māls,
Mīci un izveido!

Ja es zemes un pasaules sāls,
Ņem un izlieto!

Ja es templis, Tevis būvēts, celts,
Nāc un iemājo!

(no Aijas Grīnbergas krājuma „Nenosūtītās vēstules”)

KARTUPEĻU ROŽĪTES

Kartupeļi

Rīvēts siers - 100 g

Olas dzeltenums - 2 gab.

Pildījumam - sēnes, kabači, paprika - pēc paša gaumes

Augu eļļa

Sezama sēkliņas

Kartupeļus nomizo un sagriež plānās šķēlītēs. Ar augu eļļu ietauko formiņas. Kartupeļu šķēlītes kārtu formiņās zieda veidā. Pildījumam paredzētos produktus sagriež smalkos gabaliņos un eļļā uz pannas viegli apcep, pievieno neredzams sāls. Sacepto pildījumu ar karoti liek formiņās. Smalki sarīvētu sieru sajauc ar olas dzeltenumu un pārlej kartupeļu formiņām. Siers sacepsies un neļaus gatavajām „rozītēm” izjukt.

Cep sakarsētā cepeškrāsnī 180 grādos, kamēr kartupeļi paliek zeltaini brūni. Dažas minūtes pirms cepšanas beigām „rozītes” pārkausa ar sezama sēkliņām.

Pasniedz karstas ar kečupu, majonēzi vai citu mērci pēc vēlēšanās.

MARINĒTS SIERS BURCIŅĀS

Šādi pasniegts siers ne tikai labi izskatās un garšo, bet noderēs arī kā lieliska dāvana!

Nenogatavināts siers (“Mocarella”, “Mālpils”)

vai cits pusmīkstais siers -

apmēram 500 g siera uz 1 litra tilpumu

Olīveļļa - tādā daudzumā, lai pilnībā pārklātu sieru

Etiķis – nedaudz, pēc garšas

Piestā smalcinātas garšvielas un garšaugi

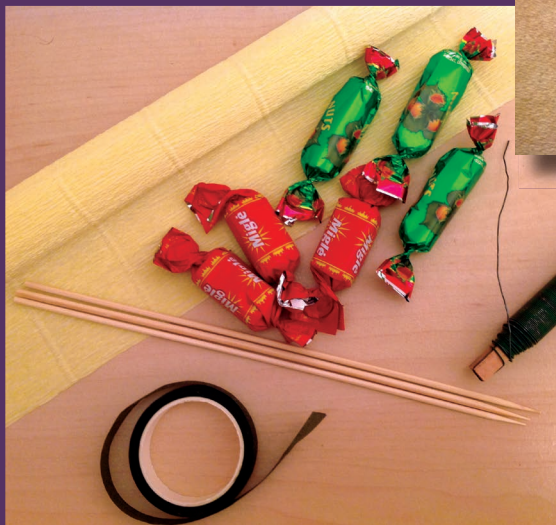
Sagatavo marinādi no olīveļļas un etiķa, līdz eļļa iegūst pavisam neuzmācīgu etiķa noti. Sieru sagriež kubiņos, pilda burciņā un pamīšus liek piestā smalcinātas garšvielas (lai labāk izdalās garšas): čilli, smaržīgos piparus, koriandru, papriku, timiāna vai rozmarīna zariņus, ķiplokus vai baziliku. Pārlej ar eļļas marinādi, noslēdz ar vāciņu.

Burciņu var dekorēt ar paša izveidotu etiķeti.

Skaisti svētku galdā vai dāvanai! *Olīveļļa*

Kā no
vienkāršām lietām top
skaistas konfekšpuķes -
lasiet 32. lpp.

Lienes Svokas
grāmatas
“Es un Dievs
Bolīvijas džungļos”
atvēršanas svētki

Liene ar Rasu Zālīti -
nākamo Rinkonas misionāri

